

Arrest

nr. 329 739 van 11 juli 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANHALST
Osseghemstraat 275/4
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 19 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 292 523 van 1 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 29 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juli 2004 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 19 oktober 2004 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 167 869 van 15 februari 2007 verwerpt de Raad van State het hiertegen ingestelde beroep.

1.2. Op 25 april 2005 dient verzoeker een verzoek tot regularisatie in overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Op 14 mei 2008 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Bij arrest nr. 19 565 van 28 november 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 12 januari 2018 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. De uitvoering van deze beslissing wordt geschorst door de Raad bij arrest nr. 198 727 van 25 januari 2018. Bij arrest nr. 202 249 van 12 april 2018 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 24 september 2020 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 april 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Bij arresten 286 212 en 286 213 van 16 maart 2023 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

1.5. Verzoeker wordt op 19 juli 2023 van zijn vrijheid beroofd en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing wordt verworpen met het arrest nr. 292 523 van 1 augustus 2023.

Het betreft de thans eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

“Aan de Heer, die verklaart te hetend

Naam: M.

Voornaam: J.

Geboortedatum: (...)1961

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Gekend In de gevangenis als zijnde : M. J. . geboren op (...)1961 , onderdaan van Congo.

ALIAS: D. J., geboren op (...)1958, onderdaan van Angola: D. J., geboren op (...)1956, onderdaan van Angola; M. J., geboren te (...) op (...)1965, onderdaan van Congo; M. J., geboren te (...) op (...)1961, onderdaan van Congo.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen. tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarige -verberging van een kind minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 23.02.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft. Zo werd er op 06.08.2017 door een opvoeder van het centrum voor integrale jeugdzorg (...) te Hoeilaart melding gemaakt van de verdwijning van M. N., de toen minderjarige zoon van betrokkene. Op dat moment verbleef N. reeds twee Jaar In het centrum nadat hij er geplaatst werd door een jeugdrechter. Het kind zou naar zijn moeder gegaan zijn nadat zij ermee dreigde het contact met hem volledig te verbreken. Na huiszoeken bij de moeder kon het kind echter nog steeds niet teruggevonden worden, Nadien bleek echter dat er door moeder en vader (betrokkene) informatie achtergehouden werd en dat het kind verborgen werd. Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties.

Zo verklaarde hij zelf dat de moeder van N. diegene was die voor problemen zorgde. Uit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschillende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind. Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3,1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.04.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om Internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Vervolgens werd er op 25.04.2005 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9.3 van de Wet van 15/12/1980 ingediend (humanitaire redenen). Dit verzoek werd op 25.03.2008 afgesloten zonder voorwerp. Tegen deze maatregel werd op 14.05.2008 beroep aangekondigd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Dit verzoek werd bij arrest van 28.11.2008 verworpen. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België, lilt het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder nog dat hij op 24.09.2020 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis had ingediend. Dit verzoek werd op 13.04.2022 onontvankelijk verklaard en dit werd op 16.03.2023 bevestigd door de RW. Op 13.04.2022 werd hem (evens een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. Ook dit hield stand na beroep bij de RW. Al zijn aanvragen hebben dan ook aanleiding gegeven tot een negatieve beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarige -verbergings van een kind minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 23.02.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft. Zo werd er op 06.08.2017 door een opvoeder van het centrum voor Integratie jeugdzorg (...) te Hoeilaart melding gemaakt van de verdwijning van M. N., de toen minderjarige zoon van betrokkene. Op dat moment verbleef N. reeds twee jaar in het centrum nadat hij er geplaatst werd door een jeugdrechter. Het kind zou naar zijn moeder gegaan zijn nadat zij ermee dreigde het contact met hem volledig te verbreken. Na huiszoekingen bij de moeder kon het kind echter nog steeds niet teruggevonden worden. Nadien bleek echter dat er door moeder en vader (betrokkene) informatie achtergehouden werd en dat het kind verborgen werd. Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties. Zo verklaarde hij zelf dat de moeder van N. diegene was die voor problemen zorgde. Uit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschalende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind.

Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kennen schaden.

De betrokkene werd op 04.07.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen sinds 2004 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten maar wel rugklachten te hebben waarvoor hij medicatie neemt maar waarvan hij zich de naam niet kan herinneren. Voorts wist hij te verklaren geen duurzame relatie te hebben in België maar wel 5 kinderen, waarvan 4 meerderjarig en één dochter, C.D., waarvan hij zowel het adres als de leeftijd niet kent, maar waarvan hij enkel weet te zeggen dat deze de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt dat er een toestemming tot bezoek is voor verschillende familieleden maar dat er tot op heden nog niemand op bezoek kwam. De moeder van merendeel van zijn kinderen en zijn ex-partner verblijft sinds december 2019 terug in Congo. Verder blijkt nog uit het administratief van de betrokkene dat onze diensten op 30.05.2016 werden aangeschreven door de Stad Aalst in het kader van een wettelijk samenwonen tussen betrokkene en D. C.. Op 03.10.2016 liet de burgerlijke Stand ons weten dat er afstand werd gedaan van deze aanvraag door mevrouw D.. Voorts verklaart de betrokkene dat zijn zoon K.M. in Congo zou wonen. Zijn zoon J.M. (...)1999) blijkt te lijden aan een chronische ziekte, genaamd lupus. Op basis van deze ziekte heeft zijn zoon verblijfsrecht gekregen in België. In het verleden stond de betrokkene naar eigen zeggen meer in voor de verzorging van zijn kind. Nu blijkt echter uit zijn verklaringen dd. 04.07.2023 dat zijn zoon ergens te Brussel zou zijn gaan wonen en dat de betrokkene het exacte adres niet kent. J.M. is intussen meerderjarig en blijkt werk te hebben in België. Hij kan dus zelfstandig functioneren. Voorts dient te worden opgemerkt dat J.M. een zus en verschillende broers in België heeft waarbij hij terecht kan indien hij hulp zou behoeven. Dochter D.M. blijft na haar verblijf in het centrum voor integrale jeugdzorg te (...) een tijdlang bij oudere zus T. te hebben gewoond. T. is de enige zus met de Belgische nationaliteit. Hoewel zij volgens de betrokkene samenwoonde bij de betrokkene lijkt dit nu niet langer het geval te zijn. N.M. is de jongste zoon. Deze werd recent meerderjarig. Hij verblijft nog steeds in het centrum te Hoeilaart. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn kinderen dat zoon M.N. en dochter M.D. recent samen hun moeder bezocht hebben in Congo en dit onder begeleiding van het centrum voor Integratie jeugdzorg te (...). Op 19.07.2022 keerden zij terug. Dit alles doet vermoeden dat de broers en zussen sterk samenhangen. Naast deze kinderen zijn er nog een aantal oudere (half)broer- en zussen in België. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat de kinderen mogelijks steun kunnen genieten bij elkaar. Zo blijkt zus T. onderdak te hebben gegeven aan zus D.M. en zo blijken ze samen hun moeder bezocht te hebben.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juni 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen

“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarig kinderen. Een groot deel van hen blijkt intussen een zelfstandig bestaan te leiden. Ook blijkt dat zij zorg dragen voor elkaar. Dit alles zorgt ervoor dat zij niet langer in sterke mate afhankelijk zijn van de betrokkene. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarig kinderen wordt dan ook niet langer aangenomen. Het contact met hen kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Hij wenst niet terug te keren naar Congo omdat hij problemen heeft met de politie. Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Sindsdien diende hij geen nieuwe verzoeken voor Internationale bescherming in. Voorts verklaart hij niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij al vele jaren in België woont en omdat hij niks meer te zoeken heeft in Congo. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. De betrokkene is dus mogelijks voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Voorts dient te worden opgemerkt dat de betrokkene reeds een 33 Jaar oud was toen hij naar België reisde in 2004. Hij heeft dan ook geruime tijd geleefd in zijn land van herkomst waardoor er dient te worden vermoed dat hij er over een sociaal netwerk beschikt waarop hij zich mogelijks kan beroepen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om Internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Vervolgens werd er op 25.04.2005 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9.3 van de Wet van 15/12/1980 ingediend (humanitaire redenen). Dit verzoek werd op 25.03.2008 afgesloten zonder voorwerp. Tegen deze maatregel werd op 14.05.2008 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Dit verzoek werd bij arrest van 28.11.2008 verworpen. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. Verder blijkt nog uit het administratief van de betrokkene dat onze diensten op 30.05.2016 werden aangeschreven door de Stad Aalst in het kader van een wettelijk samenwonen tussen betrokkene en D. C.. Op 03.10.2016 liet de burgerlijke Stand ons weten dat er afstand werd gedaan van deze aanvraag. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder nog dat hij op 24.09.2020 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis had ingediend. Dit verzoek werd op 13.04.2022 onontvankelijk verklaard en dit werd op 16.03.2023 bevestigd door de RVV.

Op 13.04.2022 werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. Ook dit hield stand na beroep bij de RW. Al zijn aanvragen hebben dan ook aanleiding gegeven tot een negatieve beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarige -verbergings van een kind minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 23.02.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft. Zo werd er op 06.08.2017 door een opvoeder van het centrum voor integrale jeugdzorg (...) te (...) melding gemaakt van de verdwijning van M. N., de toen minderjarige zoon van betrokkene. Op dat moment verbleef N. reeds twee jaar in het centrum nadat hij er geplaatst werd door een jeugdrechter. Het kind zou naar zijn moeder gegaan zijn nadat zij ermee dreigde het contact met hem volledig te verbreken. Na huiszoekingen bij de moeder R. het kind echter nog steeds niet teruggevonden worden. Nadien bleek echter dat er door moeder en vader (betrokkene) informatie achtergehouden werd en dat het kind verborgen werd. Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties. Zo verklaarde hij zelf dat

de moeder van N. diegene was die voor Problemen zorgde. Dit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschillende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind. Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Raden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.04.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot Internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Vervolgens werd er op 25.04.2005 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9.3 van de Wet van 15/12/1980 ingediend (humanitaire redenen). Dit verzoek werd op 25.03.2008 afgesloten zonder voorwerp. Tegen deze maatregel werd op 14.05.2008 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Dit verzoek werd bij arrest van 28.11.2008 verworpen. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder nog dat hij op 24.09.2020 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis had ingediend. Dit verzoek werd op 13.04.2022 onontvankelijk verklaard en dit werd op 16.03.2023 bevestigd door de RVV. Op 13.04.2022 werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. Ook dit hield stand na beroep bij de RW. Al zijn aanvragen hebben dan ook aanleiding gegeven tot een negatieve beslissing.

Hij wenst niet terug te keren naar Congo omdat hij Problemen heeft met de politie. Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Sindsdien diende hij geen nieuwe verzoeken voor internationale bescherming in. Voorts verklaart hij niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij al vele jaren in België woont en omdat hij niks meer te zoeken heeft in Congo. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. De betrokkene is dus mogelijks voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Voorts dient te worden opgemerkt dat de betrokkene reeds een 33 jaar oud was toen hij naar België reisde in 2004. Hij heeft dan ook geruime tijd geleefd in zijn land van herkomst waardoor er dient te worden vermoed dat hij er over een sociaal netwerk beschikt waarop hij zich mogelijks kan beroepen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.04.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot Internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om Internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Vervolgens werd er op 25.04.2005 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9.3 van de Wet van 15/12/1980 ingediend (humanitaire redenen). Dit verzoek werd op 25.03.2008 afgesloten zonder voorwerp. Tegen deze maatregel werd op 14.05.2008 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Dit verzoek werd bij arrest van 28.11.2008 verworpen. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. Dit het administratief dossier van de betrokkene blijkt verder nog dat hij op 24.09.2020 een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis had ingediend. Dit verzoek werd op 13.04.2022 onontvankelijk verklaard en dit werd op 16.03.2023 bevestigd door de RVV. Op 13.04.2022 werd hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. Ook dit hield stand na beroep bij de RW. Al zijn aanvragen hebben dan ook aanleiding gegeven tot een negatieve beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.6. Er wordt op dezelfde dag een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) opgelegd aan verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: M.

Voornaam: J.

Geboortedatum: (...)1961

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Gekend in de gevangenis als zijnde : M. J. , geboren op (...)1961 , onderdaan van Congo.

ALIAS: D. J., geboren op (...)1958, onderdaan van Angola; D. J., geboren op (...)1956, onderdaan van Angola; M. J., geboren te (...) op (...)1965, onderdaan van Congo: M. J., geboren te (...) op (...)1961, onderdaan van Congo.

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 19.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarige -verberging van een kind minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 23.02.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft. Zo werd er op 06.08.2017 door een opvoeder van het centrum voor integrale jeugdzorg “De Pijl” te Hoeilaart melding gemaakt van de verdwijning van M. N., de toen minderjarige zoon van betrokkene. Op dat moment verbleef N. reeds twee jaar in het centrum nadat hij er geplaatst werd door een jeugdrechter. Het kind zou naar zijn moeder gegaan zijn nadat zij ermee dreigde het contact met hem volledig te verbreken. Na huiszoeking bij de moeder kon het kind echter nog steeds niet teruggevonden worden. Nadien bleek echter dat er door moeder en vader (betrokkene) informatie achtergehouden werd en dat het kind verborgen werd. Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties. Zo verklaarde hij zelf dat de moeder van N. diegene was die voor Problemen zorgde. Uit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschillende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind. Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene werd op 04.07.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen sinds 2004 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten maar wel rugklachten te hebben waarvoor hij medicatie neemt maar waarvan hij zich de naam niet kan herinneren. Voorts wist hij te verklaren geen duurzame relatie te hebben in België maar wel 5 kinderen, waarvan 4 meerderjarig en één dochter, C.D., waarvan hij zowel het adres als de leeftijd niet kent, maar waarvan hij enkel weet te zeggen dat deze de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt dat er een toestemming tot bezoek is voor verschillende familieleden maar dat er tot op heden nog niemand op bezoek kwam. De moeder van merendeel van zijn kinderen en zijn ex-partner verblijft sinds december 2019 terug in Congo. Verder blijkt nog uit het administratief van de betrokkene dat onze diensten op 30.05.2016 werden aangeschreven door de Stad Aalst in het kader van een wettelijk samenwonen tussen betrokkene en D. C.. Op 03.10.2016 liet de burgerlijke Stand ons weten dat er afstand werd gedaan van deze aanvraag door mevrouw D.. Voorts verklaart de betrokkene dat zijn zoon K.M in Congo zou wonen. Zijn zoon J.M. ((...))1999) blijkt te lijden aan een chronische ziekte, genaamd lupus. Op basis van deze ziekte heeft zijn zoon verblijfsrecht gekregen in België. In het verleden stond de betrokkene naar eigen zeggen meer in voor de verzorging van zijn kind. Nu blijkt echter uit zijn verklaringen dd. 04.07.2023 dat zijn zoon ergens te Brussel zou zijn gaan wonen en dat de betrokkene het exacte adres niet kent. J.M is intussen meerderjarig en blijkt werk te hebben in België. Hij*

kan dus zelfstandig functioneren. Voorts dient te worden opgemerkt dat J.M. een zus en verschillende broers in België heeft waarbij hij terecht kan indien hij hulp zou behoeven. Dochter D.M. blijkt na haar verblijf in het centrum voor integrale jeugdzorg te Hoeilaart een tijdlang bij oudere zus T. te hebben gewoond. T. is de enige zus met de Belgische nationaliteit. Hoewel zij volgens de betrokkene samenwoonde bij de betrokkene lijkt dit nu niet langer het geval te zijn. N.M. is de jongste zoon. Deze werd recent meerderjarig. Hij verblijft nog steeds in het centrum te Hoeilaart. Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn kinderen dat zoon M.N. en dochter M.D. recent samen hun moeder bezocht hebben in Congo en dit onder begeleiding van het centrum voor integrale jeugdzorg te Hoeilaart. Op 19.07.2022 keerden zij terug. Dit alles doet vermoeden dat de broers en zussen sterk samenhangen. Naast deze kinderen zijn er nog een aantal oudere (half)broer- en zussen in België. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat de kinderen mogelijks steun kunnen genieten bij elkaar. Zo blijkt zus T. onderdak te hebben gegeven aan zus D.M. en zo blijken ze samen hun moeder bezocht te hebben.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebbat/Frankrijk*, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een groot deel van hen blijkt intussen een zelfstandig bestaan te leiden. Ook blijkt dat zij zorg dragen voor elkaar. Dit alles zorgt ervoor dat zij niet langer in sterke mate afhankelijk zijn van de betrokkene. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige kinderen wordt dan ook niet langer aangenomen. Het contact met hen kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Hij wenst niet terug te keren naar Congo omdat hij problemen heeft met de politie. Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Sindsdien diende hij geen nieuwe verzoeken voor internationale bescherming in. Voorts verklaart hij niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij al vele jaren in België woont en omdat hij niks meer te zoeken heeft in Congo. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. De betrokkene is dus mogelijks voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Voorts dient te worden opgemerkt dat de betrokkene reeds een 33 jaar oud was toen hij naar België reisde in 2004. Hij heeft dan ook geruime tijd geleefd in zijn land van herkomst waardoor er dient te worden vermoed dat hij er over een sociaal netwerk beschikt waarop hij zich mogelijks kan beroepen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn synthesesamenvatting volgende middelen aan tegen de bestreden beslissingen:

"c. De middelen :

2. De middelen :

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout : in het bijzonder schending van het hoorrecht ;

Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het hoorrecht in het bijzonder gezien het niet respecteren van de taal van verzoeker toen de afgevaardigde van DVZ hem in de gevangenis te Nieuw Dendermonde bezocht ! Afwezigheid van een tolk Nederlands-Frans ;

Verzoeker spreekt uitsluitend Frans en begrijpt geen Nederlands, andersom kon de afgevaardigde van DVZ nauwelijks Frans, doch hij durft teksten in het Nederlands te noteren op twee pagina's in ongeveer een tiental minuten, en men stelt vast dat er tal van vergissingen zijn in zijn verhaal zoals hiervoor en hierna aangehaald ;

Om deze redenen wordt dringend de nietigverklaring van de BIJLAGEN 13 septies en 13 sexies gevraagd - want gestoeld om onjuiste en onvolledige belangrijke informatie ;

Er is zoals aangegeven, schending van vrijheid van betrokkene : eerst ondergaat hij een (gedeeltelijk blijkbaar onrechtmatige) gerechtelijke opsluiting om daarna een administratieve opsluiting te ondergaan, welke nooit plaatsgevonden had indien er zich geen voorgaande vergissing had voorgedaan in zijn zaak aanhangig voor de Politierechtbank te Dendermonde ;

Schending van artikel 3 van het EVRM (onmenselijke en vernederende behandelingen) artikel 5 van het EVRM (recht op vrijheid en veiligheid) en artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en artikel 6 (recht op een eerlijk proces) van het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ;

Door de verwijdering van de vader, zal hierdoor voor zijn alleen achterblijvende kinderen in België, een onmenselijke en vernederende behandeling ontstaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, ongeacht een misprijzen van artikel 8 van het E.V.R.M. dat het recht op gezins- en familiaal leven waarborgt, in het bijzondere aan kwetsbare personen : N. (lupus, ziekte - medicatie) en J. : problemen gezien dossiers Jeugdrechtbank Brussel ;

Wat de middelen betreft aangevoerd tegen de BIJLAGE 13 SEPTIES van 19.07.2023 :

Verzoeker stelt als antwoord op de argumenten van DVZ :

14 .Betrokkene haalt aan dat een visumplicht niet nodig is voor de indiening van zijn vroegere asielaanvraag ;

Feit is dat voor het indienen van een aanvraag internationale bescherming verzoeker niet in het bezit moet zijn van enig document, laat staat van een visum. Ook bij het indienen van een verblijfsaanvraag, zijn het merendeel van de verzoekers, in casu nu de heer M. (M.) J., niet in het bezit van vereiste documenten. Dat een aanvraag om regularisatie of om internationale bescherming, meestal de afwezigheid van (geldige) verblijfsdocumenten impliceert ;

15 .Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 24.09.2020 via de heer Burgemeester van de Stad Aalst. Tal van nuttige bijlagen werden bijgevoegd, doch DVZ meende dat onvoldoende de integratie aangetoond werd.

Hoe nog meer de integratie aantonen, wanneer verzoeker een frigidist is als vakman, dat hij direct kan tewerkgesteld worden en dat hij meerdere kinderen heeft, die op Belgisch grondgebied geboren en opgevoed worden !

Qua integratie beoordeling : de vader heeft het grondgebied België nooit meer verlaten sinds 2014 ! Een nieuwe zou ingediend worden, doch enkele administratieve demarches en een niet angstig gezondheidsprobleem hebben gezorgd voor vertraging (hij onderging een kleine chirurgische ingreep onlangs in de Gevangenis of in het Centrum voor illegalen) in de voorbereiding - samen met zijn kinderen - van een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9bis met nog meer bewijzen van integratie. Hierdoor heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan een vorige beslissing van DVZ Er kan bijgevolg logischerwijze geenszins sprake zijn van een risico op onderduiken (art.74/14 § 3, i°) ;

Betrokkene heeft nog vier kinderen (plus kleinkinderen) op Belgisch grondgebied : de attesten van zijn kinderen (waaronder reeds tal van deze in zijn administratief dossier van DVZ steken) plus de nieuwe hier bijgevoegd bewijzen de gebondenheid van hen met hun vader en maakt van het risico van het ontvluchten van de vader van het grondgebied (zoals aangehaald door DVZ in de BIJLAGE 13 septies) tot een utopisch denken !

(zie de attesten in bijlage van allé kinderen : J., D., N., C.)

16 . Wat het verweer betreft op het feit dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Hier de zienswijze, zo objectief mogelijk. van verzoeker aangaande de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot een veroordeling, wegens ontvoering van de minderjarige zoon.

16a. Vooreerst is de minderjarige zoon N. M. geboren te (...), op (...)2005.

Moeder is K. J.. N. was ten tijde van de feiten geen 7 jaar (zoals de BIJLAGE SEPTIES vermeldt) doch 16 jaar. hij was dus nog minderjarig.

(ook nog foutief overgenomen in de NOTA van DVZ van 14.08.2023 - zie kopij van identiteitsdocument van N. in de bijlagen !)

16b. Hij werd in het Centrum voor integrale jeugdzorg (...) te (...) als de schuldige gezien bij het lastigvallen van bepaalde andere jongeren, en hierdoor werden hem veel verwijten toegesmeten vanwege de opvoeders van toen. N. kon dit niet meer aan. en zo gebeurde het dat toen hij zijn "mishandeling" of "behandeling" in (...) aankaatte bij zijn moeder. dat zij het ook beu was, en hem de raad gaf weg te gaan uit het Centrum te (...).

Het is de moeder, niet de vader, welke instructie gaf aan een andere zoon K....(meerderjarig) om met de wagen, N. te gaan ophalen aan het station te (...). Feiten gebeuren niet tijdens het schooljaar, doch tijdens het groot verlof (juli-augustus).

Het aansprakelijkheids criterium ten aanzien van het Centrum te (...) werd niet ter sprake gebracht, teneinde de verdere sociale diensten niet in het gedrang te brengen !

Klacht werd ingediend door een opvoeder van het Centrum (...) en hieruit werd een uitvoerig telefoononderzoek verricht, teneinde te weten te komen waar N. zich ophield.

Op diverse plaatsen, bij halfbroers en halfzusters werden huiszoekingen verricht, meestal langs de kant van de familie van K., J.. Dit heeft weken geduurd.

Intussen verbleef verzoeker, gezien de kwaadaardige acties die zijn levensgezellin aanrichtte (zoals bijvoorbeeld het vernielen van de wagen van verzoeker, enz.) tijdelijk bij zijn dochter D. C. te (...), waar hij ook overnachtte. Deze feitelijke gegevens werden niet in aanmerking genomen (te laattijdig medegedeeld !) door het vonnis/arrest. De situatie bleek te (...) bij mevrouw K. J. onhoudbaar in deze période, althans volgens de verhalen van verzoeker.

De verzoeker werd ook langzamerhand op de hoogte gebracht van de problemen. Hij raadt K. J. aan mede te delen waar N. zich verschuilt of bevindt. Intussen verneemt hij dat N. zich te (...) in de kasten verdook, toen de politie op huiszoeking kwam, en dit op initiatief van de moeder. Hij beslist naar (...) te gaan. waar hij een dag verblijft en verwittigd zo de opvoeder van (...) dat N. er is. Politie word! eveneens door (...) verwittigd.

Uiteindelijk is N. teruggevonden, na een lang zoeken, blijkbaar "een kat-en muisspel" en worden de pv's opgesteld. doch vlug en onvolledig. want hoe eigenaardig genoeg.....de vader werd nooit degelijk gehoord voor de zitting op de rechtbank !!!

Hierdoor heeft hij nooit tijdig en op voorhand zijn verweer kunnen voeren. De bewering, zoals DVZ schrijft dat hij leugenachtige verklaringen aflegde.....steunt op niets, gezien hij nooit op voorhand in het kader van de Salduz-wetgeving verhoord werd.

16c. Volgens het strafdossier en de uitleg van verzoeker, zou die laatste nooit informatie achtergehouden hebben, die heeft mij meerdere malen verteld aanvankelijk niet op de hoogte te zijn gesteld dat K. in opdracht van de moeder de minderjarige N. moest ophalen aan het station (...) om elders - achtereenvolgens bij de ene en de andere - bij de familie van K. onderdak te vinden. De vader logeerde toen tijdelijk bij zijn meerderjarige dochter C. te (...) (...). DVZ vermeldt zelf in de BIJLAGE 13 SEPTIES op het einde van pagina 1 "Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties. Zo verklaarde hij zelf dat de moeder van N. diegene was die voor problemen zorgde..."

Verder schrijft DVZ : "Uit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschillende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind"

Dit is een feitelijke omstandigheid : betrokkene werd nooit verhoord door de politiediensten (voor de zaak behandeld werd ter zitting) tijdens de maanden-lange enquête....hoe zou hij leugenachtige verklaringen kunnen afleggen. zoals opnieuw opgenomen in de NOTA van DVZ van 14.08.2023 ; Vele anderen werden

verhoord, doch men is vergeten M. (M.) J. te verhoren gezien hij in feite te laat op de hoogte was van het gebeuren !

DVZ besluit hierbij als volgt (pagina 2 eerste paragraaf) :

"Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze malmaatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"

17 .Reactie voor betrokkene : dat dit besluit geenszins overeenstemt met het jarenlang gedrag van de vader ten aanzien van al zijn kinderen, zowel tijdens als na de minderjarigheid.

Hij duldt geenszins incorrect gedrag en delicten begaan door zijn kinderen. minderjarig of meerderjarig (cfr zeer livvige dossiers bij de Jeugdrechtbank). Niet tegenstaande de problematiek van kinderen kunnen helpen en bijstaan, zonder regelmatig werk. een moeilijke taak is, is de vader meestal fier over zijn kinderen. Dat diverse nota's en foto's reeds ingediend werden bij DVZ, welke terug te vinden zijn in het Administratief dossier van Dienst Vreemdelingenzaken ;

Opvoeden kan bijzonder moeilijk zijn voor een vader alleen, zonder regelmatige inkomsten of andere steun (zie stukken 5), rekening houdend met de jammerlijke herhaalde feiten van de moeder (die zij op haar manier, gezien haar voormalige familiale toestand tracht te verrechtvaardigen). (stukken 5)

Zoals reeds blijkt uit paragraaf 14 van het feitenrelaas aangaande oproepingen bij de Jeugdrechtbank te Brussel : zowel x jaren terug, toen D. en N., allebei minderjarig waren en toevertrouwd waren aan het Centrum (...) en/of (...) te (...). is de vader dikwijls en altijd alleen verschenen op de Jeugdrechtbank in het kader van de opvolging van hun opvoeding. De moeder werd zoals reeds gemeld uitgewezen naar (...), op 04.12.2019, doch die werd dan toch ter zitting vertegenwoordigd.

Dat jammer genoeg de laatste tijd/laatste jaren de vader, alleen ter zitting aanwezig is, in het kader van bepaalde problemen met de nog enige minderjarige zoon, N.. (stukken 14.1-14.2-14.3)

18 .Uit de motivatie hiervoor, uit het feitenverhaal en de bijgevoegde stukken, komt toch tevoorschijn dat er meer is dan louter affectieve banden tussen de kinderen en hun vader. De kinderen zijn wel meerderjarig, maar juist die meerderjarigheid noodzaakt een ter plaatse zijn van een vader (in afwezigheid van een moeder). De verdere ontplooiing van een kind, stopt geenszins aan 18 jaar ! De noden zijn groter en de risico's nemen toe, van onaangepast gedrag van een kind. Neem N. als voorbeeld : twee jaar zijn er nog nodig om hem op het goede pas te houden. De vader houdt deze toestand met grote zorg in het oog.

De zoon J. (ongeveer zelfde problematiek) is meerderjarig doch hij heeft de aanwezigheid van een ouder meer dan nodig, hij heeft levenslang medicatie te nemen. Steun heeft hij nodig om misgedrag te voorkomen. De vader houdt zich bezig met de kinderen van zijn oudste dochter C. uit (...). Al zijn kinderen hebben een beschermingswaardig statuut nodig. Bij afwezigheid van hun vader komen er drama's.

Indien bepaalde kinderen bij elkaar wat steun kunnen vinden, dan is dit normaal en het resultaat van de instandhouding van vader's steun door zijn fysieke aanwezigheid. Hun centraal hechtingspunt is sedert jaren het appartement te (...), (...).

Als bepaalde kinderen zich bij zuster T. begeven, dan is dat een familiaal hechtingspunt (kant van de moeder K. J.). Het bezoek van N. en D. aan hun moeder in (...), geregeld door (...) kenschetst juist de noodzaak dat kinderen hun ouders fysiek nodig hebben, nog meer na achttien jaar ! Dit werd reeds aangemerkt in paragraaf 9 van het feitenrelaas.

In paragrafen 10-11-12 van het feitenrelaas (welke hier uitdrukkelijk hernomen worden) werd de problematiek van zijn opsluiting weergegeven : de jammerlijke résultante van diverse fouten, onachtzaamheden van diverse personen/diensten. Dat hieruit geenszins mag besloten worden dat er bij verzoeker een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde ;

19 .Verzoeker legt de nadruk op het feit dat de beambte van DVZ welke met hem op 04.07.2023 in de gevangenis Nieuw Dendermonde een onderhoud had, praktisch geen Frans verstond. Zo is het dat hij weergeeft dat M. niet wenst terug te keren naar Congo omdat hij problemen heeft met de politie. Dit is volledig font. Verzoeker heeft geen problemen met de politie : noch in België, noch in (...).

M. heeft gezegd aan de beambte dat hij politieke problemen heeft, omdat hij de oppositie steunt. (reeds aangehaald in paragraaf 13 van het feitenrelaas).

Zoals in paragraaf 14 van het feitenrelaas reeds aangegeven, en hier herhaald is het onverstaanbaar dat DVZ niets aanhaalt aangaande de belangrijke zittingen welke reeds jaren plaatsvinden in de Nederlandstalige Familie- en Jeugdrechtbank te Brussel : dat uit de diverse verslagen, rapporten van de sociale dienst uit (...) voldoende blijkt wat het belang van de vader, verzoeker is voor N. welke er nog twee jaren zal mogen verblijven !

Ook haalt men aan dat N. 7 jaar was, toen hij ontvluchtte : hij was 16 jaar ! In diverse stukken kopieert men dezelfde grove fouten ! Dit kan maar het resultaat zijn van een onbegrijpelijk dialoog tussen een Nederlands- en Franssprekende persoon !

elementen aangaande de kinderen (voornamelijk N. en D.) van de betrokkene. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden. Er werd onzorgvuldig tewerk gegaan waardoor ook een schending zal plaatsvinden van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

(In die omstandigheden blijkt een schorsing met nadien een vernietiging van de BIJLAGEN 13 septies en 13 sexies noodzakelijk te zijn.)

20 .Dat gezien de belangen van zowel verzoeker als van zijn kinderen, ernstig aangetast worden door de beslissingen vervat in de BIJLAGEN 13 septies en sexies - en dat zij alien hierdoor benadeeld zullen worden - is een correct voorafgaandelijk gehoor in een verstaanbare taal essentieel. De BIJLAGEN blijken een mixt te zijn van enerzijds diverse niet of minder relevante gegevens en anderzijds ontbreken essentiële gegevens, wat fataal blijkt te zijn voor de betrokkenen. zowel verzoeker als zijn kinderen, wat hem enorm zal benadelen ;

21 .Dat de uitvoering van de BIJLAGEN 13 septies en sexies, zeer gebrekkig, onvolledig gemotiveerd - zeker een schending van artikel 3 van het EVRM (onmenselijke behandeling) en artikel 5 van het EVRM zal uitmaken (vrijheidsberoving zonder wettige titel) ; Dat bij het nemen van de beslissing geen afweging van de diverse belangen en noden gemaakt werd : dat dit zeker een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM : geen respect voor het familiaal leven : de moeder verbleef jammerlijk dikwijls in de gevangenis of gesloten centra voor vreemdelingen, een in België nog verblijvende vader - momenteel opgesloten om naar Congo teruggestuurd te worden - waar hij ten andere geen familie meer heeft - en het lot van alleenstaande kinderen, welke riskeren gestraft te worden. door een opeenvolgend cumul van ouder-afwezigheid ;

22 . Wat de schorsingsprocedure betreft, aangehaald in de NOTA van DVZ : betrokkene werd nooit voorheen opgesloten. de termijn blijkt dan tien dagen te zijn. Het is onmogelijk in vijf dagen tijd een redelijk volledig UDN verzoekschrift op te stellen na voorafgaand bezoek van betrokkene in het C.I. te (...).

Verzoeker wenst nog aan te stippen dat hem op 20.07.2023 een BIJLAGE 13 SEXIES overhandigd werd : zijnde een INREISVERBOD - BIJLAGE 13 SEXIES van 19.07.2023 dat het volgende vermeldt :

« wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.”

« De beslissing tot verwijdering van 19.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod »

22 .Dat hij hiertegen ten gepaste tijde een beroep zal aantekenen ;

Verzoeker verdedigt zich als volgt tegen de BIJLAGE 13 SEXIES :

Dat een zo lang inreisverbod van drie jaar, zeker buitenmatig overdreven is : temeer die uitzonderlijke lange période wordt geenszins gemotiveerd. Dit gaat zeker in tegen de belangen van de kinderen, reeds “onthoofd” door een uitgewezen moeder. Dat voor kwetsbare jongeren, o.a. voor een zieke elke termijn van inreisverbod zou ingaan tegen de art. 3 en 8 van het EVRM en zou schade toebrengen aan onschuldige alleen achtergelatene kinderen. Telefoons naar een ander werelddeel om zagezegd contact te hebben met kinderen, kunnen niet opwegen tegen de fataliteit waarin ze achtergelaten zouden worden, daar waar hun opvoeding ver van afgesloten dient te worden beschouwd en dat er nog veel werk aan de winkel is. voor een alleenstaande vader. Dat hij jammer genoeg door een ongelukkige samenloop van omstandigheden en toch gedeeltelijk, onterecht beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde.”

3.2. Uit de gegevens overgemaakt door verweerder naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 14 september 2023 vertrokken is naar Congo. De eerste bestreden beslissing heeft thans volledige uitwerking gekregen, er ressorten geen verdere rechtsgevolgen meer uit. De grieven tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zijn bijgevolg zonder voorwerp. In zoverre het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dit middel onontvankelijk.

3.3. Wat het inreisverbod betreft, voert verzoeker onder meer aan dat de duur van drie jaar buitenmatig overdreven zou zijn en niet gemotiveerd wordt, dat deze motivering ingaat tegen de belangen van zijn kinderen en dat hij onterecht beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde.

De Raad dient op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad merkt op dat de duur van het inreisverbod in de tweede bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan ontvoering van minderjarige -verberging van een kind minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 23.02.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft. Zo werd er op 06.08.2017 door een opvoeder van het centrum voor integrale jeugdzorg “De Pijl” te Hoeilaart melding gemaakt van de verdwijning van M. N., de toen minderjarige zoon van betrokkene. Op dat moment verbleef N. reeds twee jaar in het centrum nadat hij er geplaatst werd door een jeugdrechter. Het kind zou naar zijn moeder gegaan zijn nadat zij ermee dreigde het contact met hem volledig te verbreken. Na huiszoekingen bij de moeder kon het kind echter nog steeds niet teruggevonden worden. Nadien bleek echter dat er door moeder en vader (betrokkene) informatie achtergehouden werd en dat het kind verborgen werd. Uiteindelijk werd het kind op 22.09.2017 door de betrokkene opnieuw overgedragen aan de overheidsinstanties. Zo verklaarde hij zelf dat de moeder van N. diegene was die voor Problemen zorgde. Uit het arrest blijkt echter evengoed dat de betrokkene verschillende leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zoon en dat hij dus actief meewerkte aan het achterhouden van het kind. Gezien de ernst van deze feiten en het gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Er wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd, omdat verzoeker zich schuldig gemaakt heeft aan de ontvoering van een minderjarige, de verberging van een kind van minder dan 7 jaar en aan poging tot misdaad. Aldus werd wel degelijk op afdoende wijze gemotiveerd waarom *in casu* het inreisverbod wordt bepaald op een duur van drie jaar. Waar verzoeker betoogt dat hij onterecht beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde weerlegt hij deze motivering niet.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij verwijst in dit kader naar zijn kinderen die alleen achtergelaten zouden worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Met betrekking tot verzoekers gezins- en privéleven, motiveert de bestreden beslissing:

“Artikel 74/11

De betrokkene werd op 04.07.2023 gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen sinds 2004 in België te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten maar wel rugklachten te hebben waarvoor hij medicatie neemt maar waarvan hij zich de naam niet kan herinneren. Voorts wist hij te verklaren geen duurzame relatie te hebben in België maar wel 5 kinderen, waarvan 4 meerderjarig en één dochter, C.D., waarvan hij zowel het adres als de leeftijd niet kent, maar waarvan hij enkel weet te zeggen dat deze de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit het gevangenisdossier blijkt dat er een toestemming tot bezoek is voor verschillende familieleden maar dat er tot op heden nog niemand op bezoek kwam. De moeder van merendeel van zijn kinderen en zijn ex-partner verblijft sinds december 2019 terug in Congo. Verder blijkt nog uit het administratief van de betrokkene dat onze diensten op 30.05.2016 werden aangeschreven door de Stad Aalst in het kader van een wettelijk samenwonen tussen betrokkene en D. C.. Op 03.10.2016 liet de burgerlijke Stand ons weten dat er afstand werd gedaan van deze aanvraag door mevrouw D.. Voorts verklaart de betrokkene dat zijn zoon K.M in Congo zou wonen. Zijn zoon J.M. ((..)1999) blijkt te lijden aan een chronische ziekte, genaamd lupus. Op basis van deze ziekte heeft zijn zoon verblijfsrecht gekregen in België. In het verleden stond de betrokkene naar eigen zeggen meer in voor de verzorging van zijn kind. Nu blijkt echter uit zijn verklaringen dd. 04.07.2023 dat zijn zoon ergens te Brussel zou zijn gaan wonen en dat de betrokkene het exacte adres niet kent. J.M is intussen meerderjarig en blijkt werk te hebben in België. Hij kan dus zelfstandig functioneren. Voorts dient te worden opgemerkt dat J.M. een zus en verschillende broers in België heeft waarbij hij terecht kan indien hij hulp zou behoeven. Dochter D.M. blijkt na haar verblijf in het*

centrum voor integrale jeugdzorg te Hoeilaart een tijdlang bij oudere zus T. te hebben gewoond. T. is de enige zus met de Belgische nationaliteit. Hoewel zij volgens de betrokkene samenwoonde bij de betrokkene lijkt dit nu niet langer het geval te zijn. N.M. is de jongste zoon. Deze werd recent meerderjarig. Hij verblijft nog steeds in het centrum te (...). Ook blijkt uit het administratief dossier van zijn kinderen dat zoon M.N. en dochter M.D. recent samen hun moeder bezocht hebben in Congo en dit onder begeleiding van het centrum voor integrale jeugdzorg te (...). Op 19.07.2022 keerden zij terug. Dit alles doet vermoeden dat de broers en zussen sterk samenhangen. Naast deze kinderen zijn er nog een aantal oudere (half)broer- en zussen in België. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat de kinderen mogelijks steun kunnen genieten bij elkaar. Zo blijkt zus T. onderdak te hebben gegeven aan zus D.M. en zo blijken ze samen hun moeder bezocht te hebben.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn meerderjarige kinderen. Een groot deel van hen blijkt intussen een zelfstandig bestaan te leiden. Ook blijkt dat zij zorg dragen voor elkaar. Dit alles zorgt ervoor dat zij niet langer in sterke mate afhankelijk zijn van de betrokkene. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige kinderen wordt dan ook niet langer aangenomen. Het contact met hen kan ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Hij wenst niet terug te keren naar Congo omdat hij problemen heeft met de politie. Betrokkene heeft op 19.07.2004 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 07.03.2007 afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad van State. Sindsdien diende hij geen nieuwe verzoeken voor internationale bescherming in. Voorts verklaart hij niet te willen terugkeren naar Congo omdat hij al vele jaren in België woont en omdat hij niks meer te zoeken heeft in Congo. Betrokkene heeft op 03.07.2008 het grondgebied verlaten met I.O.M. (Internationale organisatie voor Migratie). In 2014 keerde hij terug naar België. De betrokkene is dus mogelijks voor een lange periode teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Voorts dient te worden opgemerkt dat de betrokkene reeds een 33 jaar oud was toen hij naar België reisde in 2004. Hij heeft dan ook geruime tijd geleefd in zijn land van herkomst waardoor er dient te worden vermoed dat hij er over een sociaal netwerk beschikt waarop hij zich mogelijks kan beroepen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

In casu werd verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd tot een langdurig recht op verblijf. Verzoekers verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en verzoeker kreeg reeds eerder op 12 januari 2018 en op 13 april 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten.

In een dergelijke situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke

hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili v. België*, § 142).

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Verzoeker voert geen duidelijke elementen aan die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende meerderjarige kinderen. Hij betoogt dat de moeder van de kinderen afwezig is en dat de opvoeding van zijn kinderen “*ver van afgesloten dient te worden beschouwd*”. Daarnaast voegt hij nog enkele getuigenissen toe van zijn kinderen. Hieruit blijkt echter niet dat verweerders beoordeling van verzoekers gezinsleven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
--------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT